

MES DE NOVEMBRE

Commemoració del XXXe aniversari dels
primers concerts donats a Barcelona per

MATHIEU CRICKBOOM

Hi pendran part, demés d'aquest eminent
violinista, els artistes següents:

FERRAN VIA, *piano*

MARIAN PERELLÓ, *violí*

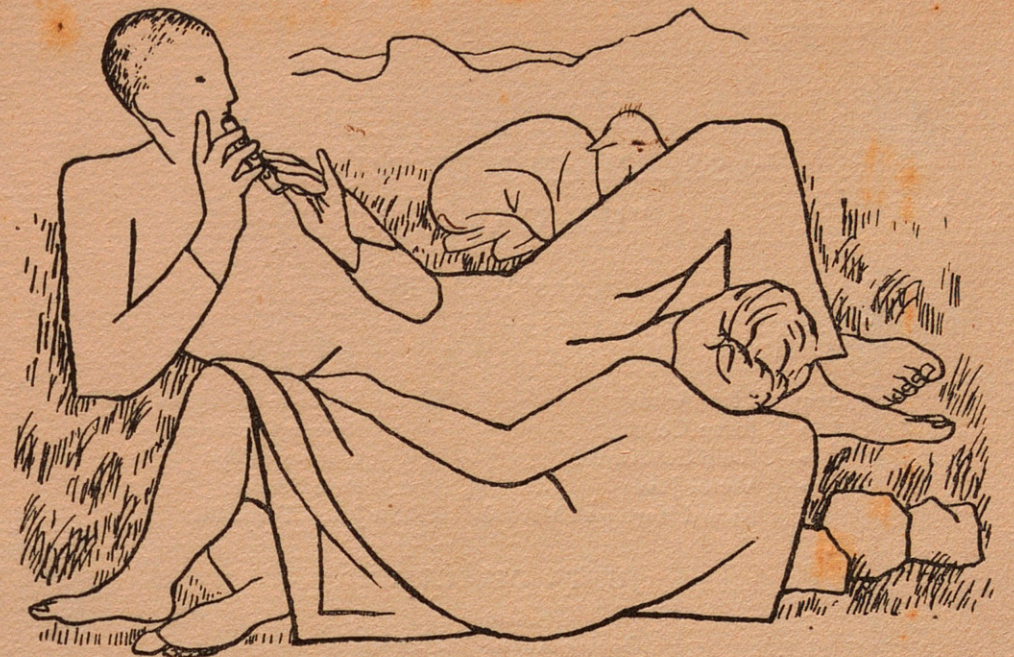
JOSEP RIBAS, *viola*

J. PERE MARÉS, *violoncel*

Els programes estaran constituïts per les
obres més importants que foren donades a
conèixer en els concerts objecte d'aquesta
commemoració.

EXCLUSIVAMENT PER ALS SOCIS

Oliva de Vilanova, impressor

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA"
DE BARCELONA

CURS TRETZÈ : 1925-26

CONCERT PRIMER

FRANCESC COSTA, VIOLINISTA
ORQUESTRA PAU CASALS
SOTA LA DIRECCIÓ DEL MESTRE
PAU CASALS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Divendres, 23 d'octubre de 1925

a tres quarts de deu del vespre

EXCLUSIVAMENT PER ALS SOCIS

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA
"DA CAMERA"

CURS 1925 - 26

PATRONAT

Senyor Lluís Arbós	Senyor Jeroni de Moragues
> Josep Coral	> Ramon Parramon
> Emili Echevarria	> Francesc Pujol
> Víctor Jové	> Pere Sensat
> Ricard Martínez i Marquès	Doctor Josep Tarruella

JUNTA DIRECTIVA

President
Doctor August Pi-Sunyer

Vispresident
Senyor Antoni Puig - Gairalt

Secretari
Senyor Ramon Reventós i Farrarons

Tresorer
Senyor Tomàs Aymat

Bibliotecari
Senyor Antoni Gallardo

Vocals
Senyor Ricard Vives
Senyor Josep M.ª Lamanya

DIRECCIÓ ARTÍSTICA

sota l'alt Patronatge del Mestre

PAU CASALS
Conseller artístic

Marian Perelló
Director

Secretari General
Manuel Clausells

PROGRAMA

I

MOZART Simfonia Júpiter.

Allegro vivace.
Andante cantabile.
Menuetto.
Finale : Allegro molto.

II

JULI GARRETA Concert en *sol menor* per
a violi i orquestra.

Poc a poc. Allegro.
Poc a poc.
Poc a poc. Depressa.

Solista : FRANCESC COSTA

ESTRENA

III

STRAUSS El Burgès Gentilhome.

(Selecció.)

- I. Obertura del primer acte (*Jourdain, el Burgès*).
- II. El mestre d'armes (*La lliçó d'esgrima*).

Piano : FREDERIC LONGÀS.
Trompeta : JOSEP SANJUAN.

- III. Escena i dansa del sastre i dels seus fadrins.
Violi : ENRIC CASALS.

- IV. Escena de Cléont (*Sobre temes de Lully*).
 - V. El dinar de convit (*Música de taula i dansa dels marmitons*).
- Violoncel : BONAVENTURA DINI.

Piano PLEYEL

Audició LXXXIX de l'ORQUESTRA PAU CASALS

EN LA DARRERA JUNTA GENERAL ORDINÀRIA
VA ÉSSER ACORDAT CONVOCAR-NE UNA D'EX-
TRAORDINÀRIA A COMENÇAMENTS DE CURS,
AMB L'OBJECTE D'ESTUDIAR LES MESURES A
PENDRE PER TAL DE QUE FOS CONSTANT EL

S I L E N C I I RECOLLIMENT

EN ELS NOSTRES CONCERTS, QUE HOM OBSERVÀ EN
LES DARRERES SESSIONS DEL DARRER CURS.

PERLLONGADA LA CLAUSURA DEL PALAU DE
LA MÚSICA CATALANA FINS FA MOLT POCS DIES,
LES ACTIVITATS DE LA JUNTA DIRECTIVA HAN
ESTAT ESMERÇADES EN ELS PROBLEMES QUE
PLANTEJAVA AQUELLA ANORMALITAT, EN VIRTUT
DE LA QUAL QUEDAVA A SEGÓN TERME TOTA
ALTRA QÜESTIÓ SECUNDÀRIA.

PERÒ ARA, LIQUIDAT AQUEST CONFLICTE
CAPDAL, PODREM BEN AVIAT CRIDAR ELS
SENYORS SOCIS A L'ESMENTADA ASSEMBLEA
EXTRAORDINÀRIA A LA QUAL CREIEM QUE ES
DIGNARAN CONCÓRRER TOTS AQUELLS QUI
ES PREOCUPEN DEL BON NOM DE LA
NOSTRA ASSOCIACIÓ.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA
"DA CAMERA"

DE BARCELONA

LVI

JULI GARRETA

CONCERTO EN SOL MENOR

PER VIOLÍ I ORQUESTRA

Oliva de Vilanova, impressor
Barcelona

La composició d'un concerto és un deport atractivol, que es comprèn que tempti algun cop àdhuc al músic de més enlairats ideals. Es tracta d'un gènere que demana una especial argúcia per a salvar la dificultat que necessàriament inclou: accedir al lluïment de mecanisme del concertista i al mateix temps no conculcar els drets de la música. En el peu forçat d'acumular obstacles materials d'execució per al solista, que ha d'assolir un triomf personal immediat davant del públic, rau la diferència entre el concerto i altres gèneres que demanen també el concurs dels instruments «a solo». En aitals gèneres el compositor, segons les seves intencions purament musicals, pot lliurement emprar els recursos de gran mecanisme, o prescindir-ne; no així en el concerto.

El concerto que hagi ben resolt el problema que hem assenyalat, ara oferirà una bella fusió entre l'instrument concertant i els timbres discrets de l'orquestra, ara un interessant joc de contrastos entre la plenitud instrumental, intencionadament pesanta en els tutti, i la fluïdesa d'execució del solista, que hom diria vol fugir d'una materialitat musical massa

accentuada, volatilitzant sovint en àgils passades les línies precises de la melodia. La particella del concertista en relació a la partitura de l'orquestra serà com una florida exuberant damunt l'humus fecunde d'un verger.

En fer la presentació del Concerto en sol menor de Juli Garreta ens plau incloure'l tot seguit en la categoria dels bells concerts. Cal agrair a l'autor d'haver assajat el seu enginy i sotmès la seva inspiració en la composició d'una obra d'aquesta mena, la qual hom escoltarà amb delectació, ja favorablement previngut per altres obres seves de volada. Aci el mestre Garreta no ha sentit pruija de rompre motllos i innovar en el gènere, ajustant-se, pel contrari, ben naturalment a formes ja consagrades i retent especial acatament als temps del romanticisme musical. En adoptar aquesta determinada modalitat i en respectar una tradició del gènere, lluny de sentir-se cohibit, ha obeït, com sempre, a un impuls de la seva inspiració, que li ha dictat pàgines en les quals alternen la fermesa de conceptes i la delicadesa del sentiment. No cal dir que la part de violí concertant és excel·lentment tractada; i l'orquestra és sempre interessant, àdhuc quan sols serveix de fons al discurs musical. Campeja en el conjunt la personalitat de l'autor, si bé en certs moments és suavitzat, per l'influència dels models estudiats, el natural arravatament de l'artista que viu enfront el gran mar i voltat de l'aspra bellesa de la costa brava.

Serveixin aquestes indicacions d'ordre general per a situar l'oient de bona voluntat i fer-li estimar per endavant l'obra que anem a seguir més detalladament, valent-nos de l'exemplificació musical.

I. - POC A POC, ALLEGRO

L'orquestra a l'unissó fa una entrada de virior rítmica, valent-se d'una figuració que predominarà, més o menys modificada, en tot el primer temps del Concerto:

Als pocs compassos, un nou ritme (II, a) és proposat per l'oboè i floreix poèticament en la flauta, amb la qual harmonitzen dos clarinets, terminant així el *tutti* d'introducció:

La primera entrada del violí concertant és noble i eloqüent:

Hom es dona compte tot seguit de que la intervenció del solista obeeix a raons de pura musicalitat.

En tant que uns àgils arpegiats difumen la idea, els instruments de fusta van insinuant el dibuix rítmic apuntat suara (II, a).

El segon *tutti* adopta un moviment més mogut, reprenent el ritme inicial (I) i combina amb aquest el segon element de la introducció (II, a).

El segon solo ofereix, després d'alguna curta temptativa per entrar en matèria, un fragment expressiu:

que és completat amb uns passatges de doble corda.

Un episodi de transició ens guia vers una nova idea, en to de *mi* natural, de melodia ben expressiva, acompanyada per un caminar pausat i lligat dels instruments d'arc:

Té un complement escaient en aquesta frase «per augmentació» (vegi's ex. II):

que es reproduïx amb els valors més ràpids de la seva primera presentació.

Els curs musical s'atura un moment en acords sostinguts pels instruments de fusta, damunt els quals el violí té un passatge d'octaves, i après reprèn l'impuls rítmic:

La segona idea és reproduïda en forma consemblant a sa primera exposició, però en diferent estat tonal, en *sol* major; i s'enllaça amb un desenrotllament terminal, en el qual el ritme característic del moviment, lleugerament modificat, circula per tots els instruments:

II. - POC A POC.

En la tonalitat de *mi bemoll* i tenint per fons un suau murmur de violins i violes amb sordina, el violí concertant entona una delicada melodia:

que sofreix una depressió plena de *morbidezza*:

Fa créixer son sabor romàntic una segona frase a doble corda:

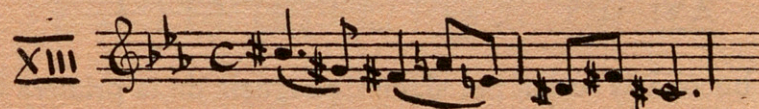

que s'esvaeix en passatges de valors més llisquents, però expressius, i té moments de titubeig.

Uns compassos ben treballats d'interludi orquestral condueixen a un altre aspecte d'un ritme conegut:

Ve un nou esplai melòdic, en to llunyà, que té accents de profunda inspiració:

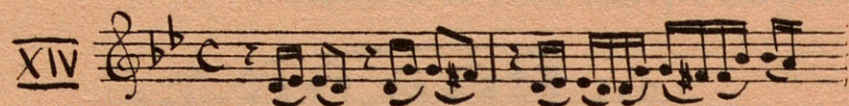

Després, l'orquestra ens duu a la reexposició abreujada de la primera idea (ix, x), assolint-se aviat la terminació de la pessa (xii, ritme conclusiu).

III. - POC A POC. - DEPRESSA.

L'introducció fa la presentació de dos motius que engendraran les dues idees principals del final (xv, a xvi en mode menor).

Interromp el moviment orquestral la tradicional *Cadença* del virtuós. Terminada aquesta, s'inicia el temps viu amb figuracions anhelants :

que ascendeixen a la regió aguda, on és exposada dues vegades consecutives la primera idea, caracteritzada per dos grups rítmics :

El violí concertant intervé, estafent aquesta idea, fins que la troba en sa forma llegítima, en *re* menor i en *sol* menor.

Un passatge de transició, en el qual juguen els elements coneguts i les passades d'agilitat del violí, porta a un episodi en mode major, *sol* i après *si* bemoll, que contrasta amb ço que el precedeix pel seu moviment més moderat i son caràcter placèvol :

El quadre bucòlic és torbat per algun zig-zagueix de la primera idea (xv).

Ve la reexposició d'aquesta idea, amb plenitud orquestral, i tot seguit un desenrotllament més extens, en el qual dialoguen amb contrapunt lliure tots els instruments; comença així :

Un últim tutti, molt breu, clou l'obra brillantment.

VICENTS M.^a DE GIBERT.

JULI GARRETA

ASSOCIACIÓ DE
MÚSICA DA CAMERA
DE BARCELONA

OLIVA DE VILANOVA
IMPRESOR

Doc. 4067.4